

LETO 1940

ŠTEV. 9-10

Postnina plačana
v gotovini

Salezijanski **VESTNIK**

*Glasilo za salezijansko
sotrudstvo*

VAZNO!

VOĐSTVO SOTRUDSTVA OPOZARJA NA SLEDEČE:

1. Kadar kaj naročate, nikar ne pozabite podpisati se. Sporočite tudi kraj, kjer stanujete, to je vas, ulico in pošto.

2. Vse dopise in pošiljke naslavljajte na „Vođstvo salezijanskega sotrudstva, Rakovnik — Ljubljana 8“.

3. Kadar pošiljate denar, Vas vljudno prosimo, da nam namen pošiljke sporočite ali v pismu ali na karti, najboljše in najbolj poceni pa je, če napišete zadaj na položnici, posebno če pošiljate za več namenov hkrati. S tem nam omogočite hitro in točno poslovanje.

Vse knjige salezijanske izdaje ima stalno v zalogi

MLADINSKA ZALOŽBA
knjigarna in papirnica
Ljubljana, Stari trg 30.

Istotam dobite tudi razne knjige za mladino in
vse pisarniške in šolske potrebščine po ugodni ceni.

ČEŠČENJE PRESV. SRCA JEZUSOVEGA

Debelo tiskana številka zaznamuje skupino; prva za njo opravilo, druga dan, kdaj se opravi zadostilno sv. obhajilo. — Vsak naj si zapomni, h kateri skupini spada. Kdor bi ne mogel opraviti zadostilnega sv. obhajila v določenem dnevu, naj si izbere drug dan.

V okt. in novem.: 1. 4. 13 — 2. 6. 23 — 3. 3. 15 — 4. 1. 11 — 5. 7. 6 — 6. 2. 22 — 7. 9. 5 — 8. 3. 12 — 9. 8. 2 — 10. 6. 10 — 11. 3. 1 — 12. 2. 18 — 13. 4. 16 — 14. 5. 21 — 15. 1. 27 — 16. 9. 14 — 17. 8. 9 — 18. 4. 30 — 19. 6. 26 — 20. 5. 25 — 21. 4. 4 — 22. 2. 20 — 23. 8. 28 — 24. 6. 24 — 25. 8. 3 — 26. 9. 7 — 27. 3. 17 — 28. 5. 30 — 29. 6. 29 — 30. 9. 19 — 31. 5. 8.

Novi častilci in častilke: 24. 6. 24. Palir Marija — Andrlič Ema — Smele Marija — Strošek Lenika — Špalir Anton.

Naši umrli sotrudniki in sotrudnice:

Clede Franc, Solkan;
Koren Helena, Radeče;
Sušnik Marija, Gorica ne;
Cundrič Marija, Jesenice;
Leben Marija, Horjul;
Špalir Marija, Vuzenica;
Trglav Alojzija, Breg;
Lešnik Ivan, Rogaška Slatina;

Ogrizek Roza, Rogaška Slatina;
Schafhalter Apolonija, Št. Rupert;
Novak Jozefa, Vel. Vrh;
Erzar Meta, Ljubljana.

Usmiljeni Jezus, daj jim večni pokoj!

(300 dni odpustka.)

Naše vnebovzetje.

rejšnji mesec smo praznovali spomin Marije Vnebovzete.

Sveta Cerkev je kakor vedno imela tudi s tem praznikom svoj posebni namen. Nedvomno nam je hotela pokazati svetli Marijin vzor, ki je po tolikem trpljenju sprejela svoje plačilo s tem, da je bila vzeta v nebo.

Z gotovostjo lahko trdimo, da je bila Marija za Kristusom največja mučenica, kar jih je hodilo po tej trdi zemlji. Nositi toliko težo neodločljivega trpljenja, imeti trideset let pred očmi sinovo mučeniško smrt, biti duševno prebojena z sedmerimi meči, to je še vse več kakor preveč za slabotno žensko naravo.

In vendar je Marija vse to zmožla. Bolj je ni strla v obup, trpljenje je ni pripravilo do tega, da ne bi zaupala v neskončno previdne sklepe božjih odločitev.

Marija je dotrpela z velikonočnim dnem. Zmagala je nad duhom teme in nad grehom, ki ji je pripravil toliko trpljenja.

Plačilo ni izostalo. Nebeški Oče jo je sprejel med svoje izvoljenke, jo kakor nikočar izmed ustvarjenih bitij povzdignil v toliko nebeško čast, da jo je vzel v nebo z dušo in telesom.

Veliko plačilo za velike zasluge!

Pa mi mučeniki dvajsetega stoletja...

Izprašajmo si vest ob spominu na praznik najlepšega, nam ljudem dosegljivega vzora. Ob tem spominu se mora vsak kristjan ozreti gor proti nebesom, kjer ga čaka večno bivališče in nesmrtno plačilo za bore malo dni trpljenja, v katerega nas utesnjuje ta svet.

Mera trpljenja našega časa se dopolnjuje. Začudeno se sprašujemo, kje in kakšen bo konec teh temnih dni, ki so se nakopičili na nas sodobnike, da nam pišejo srčno kri in morijo živce.

Trpimo, kakor ni zlepa trpel noben rod v nobenem stoletju.

Kakšno bo plačilo za to trpljenje?

Ne delamo statistik in bilanc. Vendar bi bil danes bore majhen odstotek onih, ki v vsem svojem trpljenju obračajo oči proti nebesom — proti drugi naši domovini, in z zaupanjem zro tja, od koder nam prihaja vse dobro in boljše.

Za vsako delo hočemo plačilo. Nič duhovnega ni v nas; zadovoljimo se z golo snovjo.

Bodimo dosledni v svoji materijalnosti. Zahtevajmo plačilo tudi za svoje trpljenje, za svoja, soljudem nevidna dela, skrite solze, tihe bolečine, gorje in obup.

Zahtevajmo plačilo — vnebovzetje!

Dve Marjeti

Ena je Marjeta Occhiena, ponižna deklica iz Capriglia, srečna mati sv. Janeza Boska. Druga je Marjeta Sanson, skromno dekle iz Riesa na Beneškem, presrečna mati Pija X.

*

Pred sabo vidim v duhu prijazen griček, obsajen s trto in sadnim drevjem. Na vrhu griča se sredi zelenja

se prikaže prijazen, gibek fantek z lepo kodrasto glavo in živimi, bistrimi očmi. To je Marjetin sin Janez Bosco. Vrača se iz Castelnuova, kamor hodi v solo. Vsak dan dvakrat peš premeri ne ravno kratko pot. Tako hodi v šolo ob vsakem vremenu, naj bo lepo ali grdo, dež ali sneg, mraz ali vroče, pod pazduho nese kup šolskih knjig, v žepu pa kos trdega kruha,

Lipovci: Skupina svatov in svatove s tremi novomašniki.

stiska gruča revnih hiš. To je vasica Becchi, kjer je tekla zibel svetnika, čigar ime in delo sta danes znani po vsem svetu. Tu se je pred 125 leti — 16. avgusta 1815. — rodil sv. Janez Bosko.

Na pragu vrhu lesenih stopnic pred vrati ene izmed becchijskih hišic stoji mlada žena in čaka.

Nekoliko jo skrbi, ker dečka še ni domov. Pozno je že: sonce zginja za griči, po dolinah rastejo sence, ozračje se je ohladilo, nebo se temni, a njega še ni videti.

Zdajci se zasliši polglasno popevanje, ki se polagoma približuje in postaja vse bolj razločno. Izza ovinka

ki mu služi za malico in za kosilo.

Mama Marjeta ga vsako jutro spremlja, dokler more, s čuječim očesom, povsod pa z ljubečim srcem.

Vidim še drugo ženo v neki drugi vasi, kakih dvajset let pozneje. Tudi ta stoji na pragu svoje hiše v Riesu — majhna je njena hiša, pa čista in snažna — in čaka sina, ki mora priti iz Castelfranca, kamor hodi v šolo, pa naj piše ostra burja ali pripeka vroče sonce. Za južino si vselej vzame s sabo krajec koruznega kruha ali kos mrzle polente. S šolsko torbo na rami pride mali Jožek, sin Marjete Sarto, izza nizke žive meje. Ko zagleda na pragu mater, veselo poskoči kot ščin-

kavec in ji steče nasproti. Včasih se pa šolarček iz Riesa postavi in prijezdi v šolo na osliču. Oče in mati sta sicer s težavo pa vendar rada žrtvovala nekaj desetakov, da sta tako svojemu sinu prihranila par kilometrov hoje, Mladi šolar jezdi ponosno skozi vas na svojem sivcu kakor kak vitez, kot bi bil sam sv. Jurij na iskrem belcu.

Kakšno ljubeznivo naključje: dve materi, obe Marjeti, obe iz skromne kmečke hiše sredi vaškega zelenja; dve materi, ki imata dva otroka, dva šolarja, ki sta si tako podobna.

Janez Bosko in Jožef Sarto sta dva živa, neugnana dečaka: tekata, skačeta, plezata, se igrata, stikata za gnezdi in tiščita — v knjige. Pa še kako! Janezek žene Dimko na pašo; in medtem, ko žival pridno muli travo, ima on v roki knjigo in se marljivo uči.

Pa tudi Jožek pase svojo Rdečko, pa tudi on zraven bere in si nabira učenost.

Je pač trda za čas, zato morata porabiti vsak trenutek, če hočeta, da se bosta kaj naučila. Materi ju opazujete in se na tihem veselite.

Ali fantiča nista samo poskočna, vesela in vneta za učenje, temveč sta tudi pridna in pobožna.

Znano je, da je Jožek — tudi njegova mati ga je najrajši tako klicala — večkrat popustil igre in šel z nekaterimi izbranimi prijatelji k Marijini

kapelici, ki je stala zunaj vasi, in so tam molili in prepevali.

Prav tako je delal tudi Janezek. Tisti, ki so hodili v Castelnovu z njim v šolo, so pripovedovali, da je o prostem času rad zahajal k Mariji na gradu in je tam sam ali v družbi s tovariši klečal in molil.

Materi to vidita in v srcu jima dozoreva sklep: fanta morata v šole!

Marjeta Bosko je revna vdova, ki nima drugega ko nekaj malega zemlje in tri otroke, za katere mora skrbeti. V deželi so hudi časi: draginja in lakota. Pa kaj zato?! Marjeta je kakor svetopisemska močna žena. Pogumno brez vzdihovanja dela, se trudi, se poti in vleče naprej v imenu Gospodovem. Pripravljena je sprejeti nase kakršno koli žrtev, samo da bi njen Janezek mogel študirati.

In Marjeta Sarto? Tudi ta je revna vdova z osmimi nedoraslimi otroki. Ali v zaupanju na božjo previdnost ji gre vse po sreči, otroci so zdravi in krepki, in kar je največ, rastejo v strahu božjem. S pridnim delom svojih rok, s šivanjem, s trdim delom na polju, s stanovitno prizadevnostjo, ki je je zmožno le materino srce, preмага vse težave in uresniči svoje najlepše sanje: njen Jožek nadaljuje učenje.

Bistra dečka kmalu opazita, kako si junji materi prizadevata in se tru-

LETOŠNJI NOVOMAŠNIKI

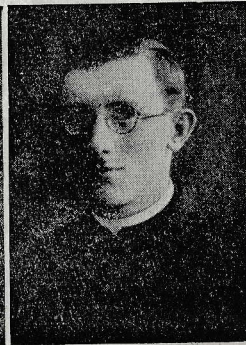
Štirje izmed njih, misijonarji (Cigan, Ozmec, Zver, Schnurer), bodo posvečeni šele mesca decembra, vsi drugi so pa nove maše že imeli.

Dve tretjini letošnjih novomašnikov je doma iz Prekmurja, in kar je najlepše iz ene same fare. iz beltiške, jih je deset (Antolin, Cigan, Geld, Jakob, Ozmec, Pintarič, Sraka A., Sraka V., Zorko, Zver). Zadnja dva, Tomáš in Vandik, sta iz češkomoravskega protektorata.

Molimo zanje, da bodo zvesto vztrajali v svojem vzvišenem poklicu!

Antolin Avg.

Cigan Ivan

dita. Zato skušata, da bi jima na kak način poplačala njune silne žrtve. Pa kako? Za zdaj samo s tem, da se pridno učita, da sta vedno prva v razredu.

Da znata razumeti njune žrtve, kaže tudi to, da sta rada zadovoljna s kosom trdega kruha; in v šolo hodita bosa, s čevlji na rami, samo da ne strgata preveč podplatov.

Kolikokrat si obtočeta prste! Kolikokrat krvavita! Toda prišel bo dan, ko bodo mnogi hrepeneli, da bi jima smeli poljubiti noge.

* * *

In glejte, njuna življenska pot se odpira vedno bolj na široko. Z vedno večjimi koraki hitita proti svojemu cilju. Od kod se jemlje ta čudež? O, ljubi Bog vse vidi in za vse skrbi. Materi si še naprej požrtvovalno prizadevata in srce se jima polni z veselo tolažbo, ko gledata, kako ju božja previdnost očitno podpira: oglašajo se dobrotniki, z vedno večjim zaupanjem se bližata cilju. Neke jeseni stopita fanta v škofijsko semenišče. Pred njima se razgrnejo nova obzorja...

In konec?

Pastirček iz Becchijev je postal duhovnik, to je sveti Janez Bosko!

Pastirček iz Riesa je postal duhovnik, kardinal, in ta je bil Pij X.!

Pa materi?

Poslušajte!

Nekega dne je novi škof Jožef Sar-to hotel svojo mater nekoliko izne-

naditi. Nepričakovano je stopil v domačo hišo v Riesu, nasmehnil se je presrečni materi in ji ljubeznivo rekel.

„Tu sem, mati! Škof sem postal. Blagoslovite me!“

Starka — kakšno je neki moralo biti njeno veselje! — se je sklonila, poljubila prstan in s solzami v očeh takole pozdravila sina:

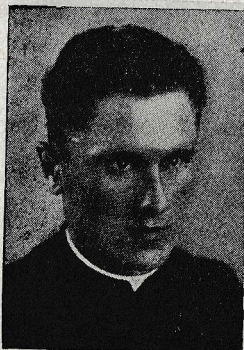
„Jaz bom molila zate, ti, Jožek (glejte, še zdaj mu pravi tako!), moli zame, Bog pa bo oba blagoslovil!“

Ali naj si želi mati še kakšno večjo tolažbo v svojem življenju?

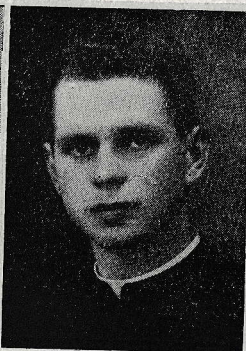
Dobra Marjeta Sarto je bila deležna še večje tolažbe; imela je redko srečo, da je mogla videti svojega sina v kardinalskem škrlatu; bilo ji je dano slišati, kako so ga po vsej pravici hvalili kot vzornega duhovnika, gorečega župnika in nadvse ljubljenega škofa. Toda, kar je še najvažnejše, na smrtni postelji je lahko rekla: Vse, kar sem mogla storiti, sem storila v tvojo večjo slavo, Gospod.“ To je potrdil tudi njen sin, ko je postal papež. Spominu svoje pokojne matere je Pij X. posvetil tele znamenite besede: „Moja mati je bila vzorno dekle, pametna žena, najboljša mati, v veselju in trpljenju zmeraj vdana in ravnodušna; svojim otrokom je dala možato krščansko vzgojo; svoje delavno in žrtev polno življenje je končala z lepo, sveto smrtjo.“

In Marjeta Bosko?

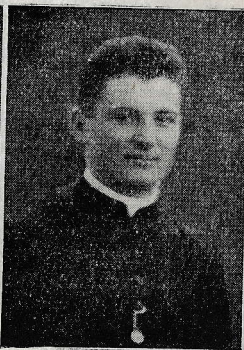
Spomnimo se samo tistega nepozabnega večera, ko je dobra mati se-

Geld Karel

Jakob Avg.

Ozmec Ign.

Pintarič Št.

delo v revni becchijski hišici zraven svojega sina — novomašnika. Kdo naj opiše ginljivo pristrčnost, s katero sta se tedaj pogovarjala mati in sin?

Spomina vredne besede so tedaj vrele iz ust matere Marjete. Pa niso bile samo besede. Mati je šla za sinom v Turin, da bi mu pomagala v njegovem težavnem poslanstvu pri vzgoji mladine. Z njim vred je delala in trpela. Doživela je veselje, da je videla, kako je čudežno seme, ki ga je njen sin v imenu Gospodovem vrigel v zem-

ljo, vzklilo, zraslo in se razkošatilo v mogočno drevo. Potem je tudi mama Marjeta za zmeraj zaprla oči. Ko se je zadnjič poslavljala od sina, je z veselim zaupanjem rekla: „Nič se ne bojim umreti. Mirna sem. Storila sem vse, kar sem mogla.“

*

Glejte, to sta dve Marjeti: dve revni ženici, dve skromni kmetici. Ne! To sta dve močni ženi, dve plemeniti gospe, dve kraljici, materi dveh svetnikov!

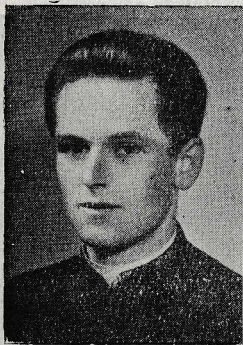
Da bosta srečna...

(Iz okrožnice Pija XI.: O krščanskem zakonu.)

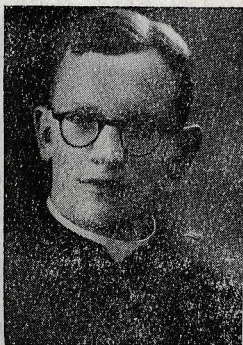
Da bosta mož in žena v zakonu srečna, je odvisno večidel od daljne in bližnje priprave na zakon. Ne da se tajiti, da se trden temelj srečnega zakona, pa tudi razsulo nesrečnega pripravlja in postavlja že v otroški in mladeniški dobi v dušah dečkov in deklic. Zakaj kdor je pred zakonom iskal le samega sebe in svoje in stregel poželenju, za takega se je bati, da bo tudi v zakonu ostal, kakršen je bil pred zakonom, in bo moral žeti, kar je sejal: v domači hiši žalost, tugo, medsebojno preziranje, prepir, odtujeenje, stud nad skupnim življenjem, in kar je največ, našel bo le sam sebe s svojim nebrzdanim poželenjem.

S pravimi mislimi in dobro priprav-

ljeni naj torej zaročenci stopajo v zakon, da se bodo mogli v težkih trenutkih življenja med seboj, kakor treba, podpirati, še bolj pa, da bodo skrbeli za svojo srečo in upodobili svojo dušo do mere polne starosti Kristusove. To bo tudi pomoglo, da bodo ljubljnim otrokom res takšni starši, kakršni naj bi bili po božji volji: da bo oče res oče, mati res mati da bo po njih nežni ljubezni in vztrajni skrbi domača hiša tudi v veliki edinščini in sredi te solzne doline otrokom kakor sladek spomin raja, ki je bil vanj Stvarnik človeškega rodu postavil prve starše. Iz tega bo tudi sledilo, da bodo otroke lažje vzgojili v popolne ljudi in popolne kristjane, da jim bodo dajali pristnega duha katoliške Cerkve ter

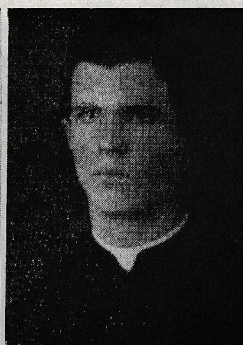
Sraka Avg.

Sraka Vinko

Zorko Št.

Zver Alojzij

jim vcepili tisto plemenito ljubezen do domovine, ki jo terja od nas vdanost in hvaležnost.

Zato naj tisti, ki mislijo kdaj vstopiti v zakon, kakor tudi tisti, ki skrb za vzgojo krščanske mladine, smatrajo za zelo važno, da že vnaprej pripravijo, kar je dobro, in preprečijo zlo. Spomnijo naj se besed, ki smo jih v okrožnici o vzgoji zapisali: »Od otroških let dalje je treba nagnjenja volje, ako so slaba, zavirati, ako so dobra, pospeševati; predvsem pa je treba otroškim dušam vcepiti božji nauk in volje okrepiti s pripomočki božje milosti, brez katerih ne bo nihče mogel krotiti svojih strasti in tudi ne doseči popolne umske in srčne vzgoje Cerkve, ki jo je Kristus zato oskrbel z nebeškimi nauki in božjimi zakramenti, da bi bila uspešna učiteljica vseh ljudi.«

K bližnji pripravi na dober zakon spada prav posebno skrb za izbiro zakonskega druga; od te namreč največ zavisí, ali bo zakon srečen ali ne, ker more zakonski drug ali mnogo pripomoči krščanskemu življenju v zakonu, ali pa biti drugu v veliko nevarnost in oviro. Da ne bodo torej vse življenje nosili kazni za nepremišljeno izbiro, naj dobro premislijo, preden si izbere osebo, s katero bodo morali ostati do konca skupaj. Pri tem premišljevanju naj imajo pred očmi predvsem Boga in pravo Kristusovo vero; potem naj obračajo skrb nase in na bodočega zakonskega druga, na potom-

stvo, pa tudi na človeško družbo in državo, ki izvira iz zakona. Goreče naj prosijo božje pomoči, da izbere po krščanski modrosti, nikakor pa ne po slepem in neukročenem gonu strasti, tudi ne iz želje po samem svetnem dobičku ali iz drugega manj plemenitega nagiba, ampak po resnični in pravi ljubezni in po čistem nagnjenju do bodočega zakonskega druga; tudi naj iščejo v zakonu tiste namene, radi katerih ga je Bog postavil. Naj tudi ne opuste vprašati, ko izbirajo druga, za modri svet staršev in naj ga nikar ne prezirajo, da se bodo po njih zrelejšem spoznanju in izkustvu v človeških zadevah obvarovali v tej reči pogubne zmote in da bodo, ko sklepajo zakon, obilneje deležni božjega blagoslova četrte zapovedi: »Spoštuj očeta in mater, to je prva zapoved z obljubo: da ti bo dobro in boš dolgo živel na zemlji.«

Skrb za gmotno stanje družin.

Ker pa je zvesto spolnjevanje božjih postav in nrvnost v zakonu neredko zelo otežkočena po tem, da so zakonski v gospodarskih stiskah in veliki materialni bedi, jim je treba kajpada v teh težavah, kar najbolj mogoče, pomagati.

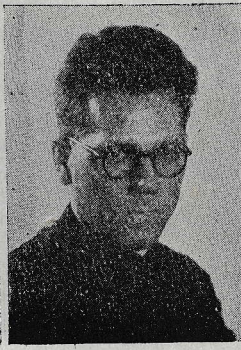
Najprej je treba z vsemi silami delati na to, kakor je Naš prednik Leon XIII. zelo modro zahteval, da se družabne in gospodarske razmere v državah tako uredi, da bo vsem družin-

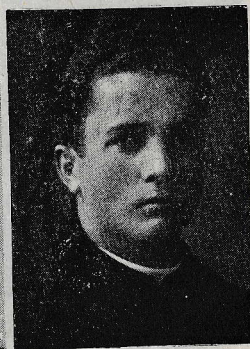
Klenovšek Jože

Kristanc Evst.

Magdič Ivan

Schnurer Fr.

skim očetom mogoče zaslužiti in pridobiti, kar je za preživljanje njih samih, žene in otrok po družabnih in krajevnih razmerah potrebno: »Zakaj delavec je vreden svojega plačila.« (Lk 10, 7). To plačilo odrekati ali odtrgavati je velika krivica, ki jo prištevajo sveto pismo največjim pregreham. Tudi ni prav nastavljati tako nizke plače, ki so v dejanskih razmerah za prehrano družine nezadostne.

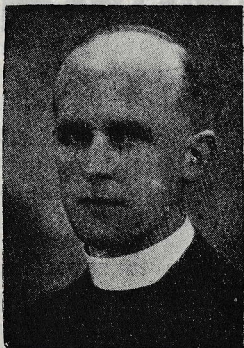
Skrbeti je pa zato, da bodo tudi zakonci stani in sicer že mnogo prej, preden stopijo v zakon, razmišljali, kako bi preprečili ali vsaj zmanjšali gospodarske težave in skrbi bodočega življenja, in da jih drugi, veščaki, pouče, kako bi mogli to uspešno in na pošten način doseči. Kjer poedinci sami tega ne zmorejo, je treba poskrbeti, da združijo z enakimi svoje moči, ustanove zasebna in javna društva in si tako pomagajo.

Če pa vse to ni zadostno, da bi krilo stroške družine, zlasti če je mnogoštevilna in manj zmora, tedaj določno zahteva krščanska ljubezen do bližnjega, da to, česar potrebnim manjka, dopolni krščanska karitas. Zlasti bogati naj pomagajo ubožnejšim in naj imetja, če ga imajo na prebitek, ne trošijo za prazne izdatke ali ga zapravljajo, ampak naj ga porabljajo, da ohranijo življenje in zdravje tistim, ki še potrebnega nimajo. Kdor daje Kristusu v ubogih od svojega imetja, bo prejel od Gospoda, ko bo prišel soditi svet, najobilnejše plačilo; kdor

pa bo delal nasprotno, bo prejel svojo kazen. Ne opominja namreč zastoj apostol: »Kdor ima premoženje sveta in vidi brata v pomanjkanju, pa svoje srce pred njim zapre, kako more biti ljubezen božja v njem?« (1 Jan 3, 17.)

Ako pa zasebna pomoč ne zadostuje, je dolžnost javne oblasti, da dopolni nezadostne moči zasebnikov, zlasti v zadevi, ki je za splošni blagor tako važna, kakor je ljudi vredno življenje družin in zakonskih. Če namreč družine, zlasti s kopo otrok, nimajo primerne stanovanj, če mož ne more dobiti dela in zaslužka, če se vsakdanje potrebščine morejo kupovati le za pretirane cene, če je tudi mati v veliko škodo domačega življenja prisiljena s svojim delom si kaj zaslužiti, če mati v rednih ali izrednih težavah materinstva nima zadostnega živeža, zdravniške pomoči in zdravil itd., bo vsakdo uvidel, kako lahko zakonski izgube pogum, kako silno se jim otežkoči rodbinsko življenje in spolnjevanje božjih zapovedi, a kolika nevarnost preti radi tega tudi javnemu redu ter blaginji in obstoju države same, ako prevzame take ljudi skrajni obup, ko se jim ni več bati, da bi mogli še kaj izgubiti, a sem jim morda mnogo in drzno obeta iz razsula države in iz splošnega prevrata.

Zato tisti, ki jim je skrbeti za državo in splošno blaginjo, ne morejo zanemarjati takih potreb zakonskih in družin, ne da bi državo in splošno blaginjo silno oškodovali. Ko torej de-

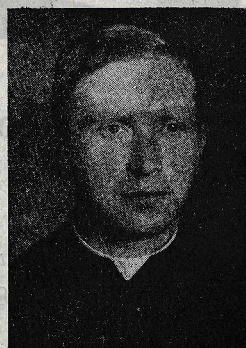
Seršen Franc

Štuhec Franc

Tomáš Vojtech

Vandik Jozef

lajo postave in določajo javne stroške morajo misliti tudi na to, kako pomagati bednim družinam, in jim mora biti ta skrb ena izmed poglavitnih dolžnosti njih oblasti.

V tem pogledu z žalostjo opazujemo, kako se neredko dogaja, da se proti pravemu redu nezakonskim ma-

teram in njih otrokom (katerim se mora kajpada pomagati že zato, da se odvrne večje zlo) daje zlahka hitra in obilna podpora, dočim se zakonskim materam in njih otrokom ali odreka ali pa daje tako pičlo, da se zdi, kakor bi bila le izsiljena.

Molek

Ali ga imaš še? Tisti molek, ki ti ga je dala tvoja mati? Molek, ki si ga dobil na dan prvega sv. obhajila? Molek, ki ti ga bodo vpleli med prste, ko boš v krsti in ga vzameš s seboj v grob? Ali ga še imaš? To ni nobeno sladkobno-otožno vprašanje. Molek je velik simbol. Te jagode so cvetice krog podobe Marije, krog slike Matere Bogā. Verniki rimskokatoliške, kakor tudi pravoslavne Cerkve častijo Marijo: torej je ljubezen do Nje najstarejša lastnina Cerkve. Na starih bizantinskih podobah je v zlato ozadje z grškimi črkami vslikano: Mati božja. Nekaj stoletij je oblikovalo ta častni naslov. Globokega pomena je, da je na naših oltarjih idealna podoba Že-

ne, ki je rodila Kristusa v podobi človeka in ki se vendarle sme imenovati Mati Boga. Ona je Mati najfinejšega, najbolj vernega, najbolj božjega človeka-Kristusa, ki je v eni osebi človek in Bog. Ali je kdaj kaka vera postavila žensko na tako mesto? V Mariji izražamo češčenje ženski in materi preko vseh narodnih pesmi, preko vse lirike v romantiki, preko vseh prividov velikih mož. Vzemi svoj molek spet v roke! Pojdi v svojo župno cerkev! Pojdi k rožnovenski pobožnosti meseca oktobra!

(Te besede je napisal sloviti velikomestni apostol, dr. Sonnenschein iz Berlina, ki je bil pravi oče bednega delavstva.)

Rože in trnje iz Junnanfuja

Náš misijonar g. Andrej Majcen je poslal vrhovnemu predstojniku salezijancev v Turinu naslednje poročilo iz svojega misijona v Junnanfuju:

Kunming, 27. marca 1940.

Ljubljeni oče!

Sprejmite nečaj novic od sinov, ki skušajo, da bi v don Boskovem duhu

delali v tem daljnem kitajskem mestu Junnanfuju ali Kunmingu, kakor se sedaj imenuje.

Znano Vam je, da je ta zavod še zelo mlad. V novem poslopju smo se naselili šele preteklo leto, 31. januarja, na praznik našega ustanovnika svetega Janeza Boska.

Prvi sobratje so pod vodstvom monsignora Kereca, ki je sedaj administrator apostolske prefekture v Čaotungu, prišli semkaj prav za prav že v aprilu 1935. leta. Poklical jih je tedanji apostolski vikar mgr. Jonghe. Ta naš veliki dobrotnik in oče je sedaj apostolski nuncij v Iraku. Toda do preteklega leta so naši sobratje stanovali in živeli v starih razdrapanih kitajskih barakah. V takih kočah so bile tudi vse šole in delavnice. Lahko si mislite, koliko žrtev je bilo treba! Povrhu so se morali naučiti še novega, tako imenovanega mandarinskega jezika, ki se zelo razločuje od kvang-tunške kitajščine, ki so jo že prej znali.

Kmalu po njihovem prihodu je tolpa komunistov grozila, da bo razdejala mesto. Prebivalci so prestrašeni bežali na vse strani. Le salezijanci, ravnatelj in dva klerika, so pogumno vztrajali na svojem mestu, dokler ni minila nevarnost.

Počasi so uspeli, da je v novem okolju zavel pristni salezijanski duh, ki je tako značilen za vsak don Boskov zavod.

Sprva so se čutili kakor zgubljeni v tem poganskem mestu. Ali don Bosko je poskrbel, da se je razvedelo, da so prišli njegovi sinovi. Kmalu so od vseh strani začeli prihajati Kitajčki, kakor bi trgal češnje.

To leto, ko smo odprli novi zavod, ki je tako prostoren, svetel in zračen, smo dosegli prav lepe uspehe, dasi prav so nas ponovno obiskala japonska bojna letala in s svojimi bombami sejala strah in grozo. V zavodu imamo sedaj nižjo srednjo šolo, obrtno šolo (tiskarji, čevljarji in mizarji) za notranje gojence, šestrazredno ljudsko šolo za zunanje učence in mladinski dom.

Naša ljudska šola je prenapolnjena z mladino, z zdravo mladino nove Kitajske. Letos ima že nad 400 učencev. Če bi imeli tudi trikrat več prostora, kot ga imamo, pa bi ga bilo še kmalu premalo. Razume se, da so ti otroci še po veliki večini pogani.

Zato je naša največja skrb, kako bi vso to mladino čimprej in čim bolje seznanili z resnicami naše svete vere. Ker po državnem načrtu verskega pouka v šolah ni, smo uvedli posebne proste tečaje za krščanski nauk izven šolskega časa. In z veseljem lahko rečem, da naš trud ni zastonj. Pod skrivnostnim vplivom milosti božje se nam tudi na tem kočljivem torišču obetajo lepi uspehi.

Preteklo polletje smo zaključili z lepo tekmo iz krščanskega nauka. Ne dá se povedati, s koliko vnemo so se fantje nanjo pripravljali in kako so se borili za zmago! Po trdem boju je zmagal in dobil prvo nagrado — pogan.

Prihodnje šolsko leto, če Bog da, bomo imeli, upamo, še lepše uspehe. Zakaj trdno smo odločeni, napeti vse sile, da kar se tiče krščanskega nauka, izvedemo vse Vaše želje, navodila in načrte, ki ste nam jih sporočili v svoji pomembni okrožnici.

Da nas spremlja očiten božji blagoslov, se vidi iz tega, da v tej deviški zemlji že poganjajo prvi salezijanski in duhovski poklici. Misijonsko delo je torej v najlepšem razmahu.

Pa tudi naše obrtne delavnice lepo napredujejo. Stroji neprenehoma pojo svojo pesem. In naši Kitajčki se zelo resno trudijo, da bi se v skrbni šoli naših mojstrov naučili, kako si bodo pozneje pošteno služili svoj vsakdanji — riž.

Naše dijake poučujejo deloma sobratje, deloma pa zunanji profesorji in učitelji. Ker je med študenti že nekaj kristjanov, so ti kakor kvas v gmoti poganškega testa, ki komaj čaka, da vzkipi in vzide.

Število notranjih gojencev je naraslo na 120, tako da je zavod dobesedno nabit. Kakšna škoda, da jih ne moremo več sprejeti! Naša lega je tukaj zavidanja vredna. S tega strateškega mesta bi mogli v kratkem, če bi bili dobro podkovani v znanju jezika, predreti globoko v notranjost države, kjer je še toliko misijonske ledine.

Vojska, ki že tri leta davi ta veliki

narod, nam je dala priložnost, da smo prišli v stik z dečki iz najrazličnejših pokrajin nebeškega cesarstva. Zatekli so se v ta skrajni jugozahodni kot svoje domovine kot vojni begunci. Marsikateremu izmed njih smo izkazali to ali ono dobroto in tako zdaj tudi ti poznajo in ljubijo don Boska.

Hvala Bogu, nebo nas obsiplje z rožami, vendar pa nam tudi trnja ne manjka. Pa še kako bodeče je!

Ni dneva, lahko rečemo, da ne bi tulile sirene in naznanjale, da se bližajo sovražna letala. Človek se seveda vsega navadi; toda ko gre za življenje, ne gleda na nič, samo da se reši. Zato so mnoge družine, ki so pošiljale svoje otroke k nam, zapustile mesto in odrinile globlje na zahod. V strahu pred novimi napadi je prosvetno ministrstvo tudi nas večkrat prosilo, naj preselimo našo šolo na kak bolj varen kraj. Pa kam naj gremo?

O našem gmotnem položaju pa je bolje, da ne govorim!... Popolnoma zastoj imamo v zavodu 25 sirot, nedolžnih žrtev neusmiljene vojske. Srce se nam krči ob misli, da jih bomo morali kmalu postaviti na cesto. Mno-

gi drugi plačujejo smešno nizko vzdrževalnino. Cena za živila, zlasti za riž, ki je naš vsakdanji kruh, pa se blazno hitro dviga, odkar so Japonci 5. februarja prvikrat bombardirali našo edino železniško zvezo s francosko Indokino. Danes je hrana petkrat dražja, kot je bila pred enim mesecem. Pa se zdi, da še nismo na višku.

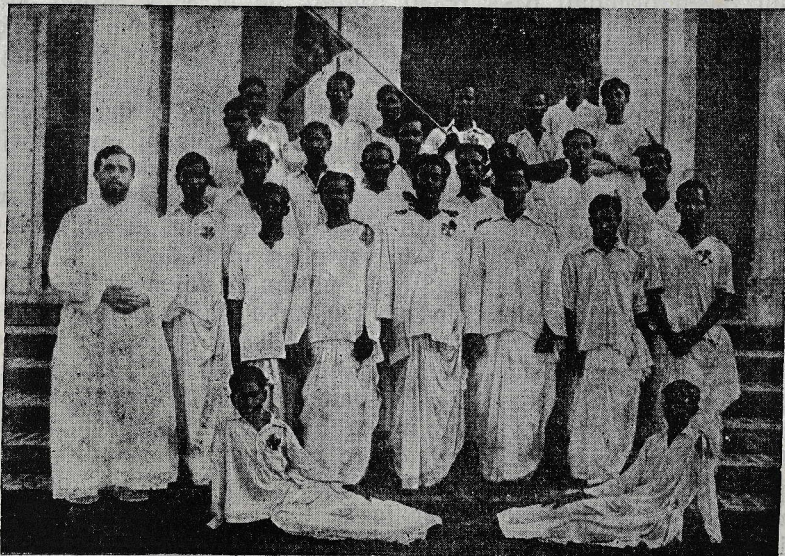
Mar naj dajemo dečkom evropsko hrano? Potem bi morali vzdrževalnino za trikrat povišati. To bi na mah izpraznilo zavod. Namesto riža bi radi dajali fantom kaj drugega, recimo polento, kakor ponekod drugod. Ali kaj, ko iz notranjosti države ni dobiti nobene koruze! Pa tudi iz tujine ni nobene resne ponudbe.

Verjemite mi, ljubljeni oče, da smo v zelo hudi stiski. Preostaja nam samo še to upanje, da nam bo prišel na pomoč don Bosko. On bo navdihnil kako dobro srce, da se bo velikodušno spomnilo njegovih misijonarjev.

Vi pa, prosim, medtem molite za ta zavod in za Vašega prevdanega sina v Jezusu Kristusu

duh. ANDREJA MAJCENA
salez. misijonarja.

Marija, Pomočnica kristjanov, Kraljica miru, izprosi nam mir!

Bengalski fantje K. A. okrog svojega duhovnega voditelja salezijanca.

Lov na ptiče in metulje

(Dionizij Vrhovnik — Macas.)

Dragi mali misijonarji!

Pošta mi je srečno prinesla vaše cenjeno pismo. Pristrčna vam hvala. Vedel sem, da mi boste pisali, zakaj vi nikoli ne pozabite svojih misijonarjev.

Veseli me, da v vašem zavodu lepo napredujete in ste navdušeni za vse dobro in lepo. Pišete mi, da se pridno vadite v petju in godbi. Kar zavidam vas, zakaj tudi meni je godba zelo pri srcu, a je na žalost tukaj nimamo.

Žal mi je, ker že dolgo časa nimamo v Macasu nobenega fotografa. Rad bi vam poslal kakšno fotografijo, da bi videli, kako živimo. Zato pa vam pošljem nekaj kolibrijev, da se vaša zbirka ptic iz misijonskih krajev pomnoži in spopolni.

Da izpolnim željo vašega voditelja, vam bom to pot opisal, kako lovimo ptiče in metulje.

Lov na metulje je zelo preprost. S sabo vzameš platnen sak, ki ga pritrdiš na dolgo palico, in potem odrineš tja, kjer misliš, da boš našel kaj metuljev. Veliko jih je na cvetočih lokah in travnikih, še več ob potokih in rekah. Tu se navadno drže v velikih gostih skupinah enakih barv. Najlepši in redki metulji se dobijo samo daleč od človeških bivališč, v divjem pragozdu. Neki Španec, ki tu lovi in zbira metulje, dobro plača ljudi, da mu nalovijo lepih primerkov. Pa saj tudi ni čudno; le pomislite, včasih je tak lovec dneve in dneve na nogah, preden ujame enega samega redkega metulja. Španec pošilja nalovljene metulje na Nemško, Angleško, v Severno Ameriko in v druge države...

Bolj zanimiv je lov na ptiče. V ta namen služi „bodokera“. To je cev, dolga dva do tri metre, ki jo znajo mojstrsko narediti samo Hivarci. Naredijo jo iz palmovega lesa, ki ga lepo izgledajo in oblijejo s smolo. Razen „bodokere“ mora lovec imeti še tul in strelice, oboje iz palmovega lesa. Dalje je lovcu na ptiče potrebna

lesena buča, v kateri ima spravljeno „seibo“ (lesno svilo) ali bombaž.

Topi konec strelice lovec ovije s svilo, nato pa puščico vtakne v „bodokero“ in se tiho, sključeno plazi proti žrtvi. In ko pride dosti blizu, nameri, pihne in neslišno dobesedno „upihne“ luč življenja ubogemu ptičku. — Kolibrij se skoraj nikoli ne usede na cvet, temveč frfota nad cvetom, ne da bi se premaknil z mesta, in tako srka med iz cvetne čaše. Njegovo perje se prekrasno lesketa v žarkih tropskega sonca. Ta ptiček je tako ljubezniv in lep, da mnogi misijonarji ne vidijo radi, da bi ga lovili. Tudi jaz dovolim loviti kolibrije le kje daleč od misijona.

Ako je ptič večji, se rado zgodi, da odleti s puščico v telesu. Zavoljo tega se za večje ptiče in za opice uporabljajo zastrupljene puščice. Strup izdelujejo peruanski Hivarci. Škoda, da vam „bodokere“ ne morem poslati po pošti. To bi bilo nekaj za vaš misijonski muzej! Naši fantje imajo vedno pri sebi „bodokero“, kadar gredo na sprehod, in potem se kar porazgube po grmovju. Ko nadziratelj zažvižga, se spet vsi zberejo in gredo s plenom domov. Marsikdo seveda ni nič ujel, kajti mnogo puščic gre v zrak, ne da bi kaj zadele.

Naši Hivarčki gredo zelo radi na lov in tudi ptičev je zelo veliko, saj smo sredi gozdov, vendar si ne morejo te zabave privoščiti vsak dan. Kratko malo ne utegnejo. Razen šole imajo tudi še druge dolžnosti. Predvsem morajo pridno delati; in sicer zato, ker živimo od dela lastnih rok; pa tudi zato, ker je treba te divje fantiče navaditi na resno delo, da se vsestransko civilizirajo in da ne bodo nekoč odvisni od belih izžemalcev, ampak da bodo znali služiti Bogu in sebi zaslužiti kruh.

Zaključujem to pismo z željo, naj vaše navdušenje in delo za misijone raste iz dneva v dan. Pozdravljam vse člane

misijonskega odseka in vaše predstojnike. Molite zame! Z združenimi močmi bomo pridobivali svet za Kristusa. Naj

bodo Kristusovi tudi vsi ti otroci divjine, naši ubogi in zatirani Hivarci!
Dionizij Vrhovnik

Misijonarji pišejo

Naj navedemo lepi odlomek iz pisma, ki ga je g. misijonar Majcen poslal svojim sobratom in novincem na Radni. Takole pravi:

Vem, da je med vami veliko svetih duš, ki vsak dan žrtvujejo kaj za naš misijon in molijo za njegov razcvet. Hvala vam, pa še vztrajajte!

Prav lepo bi bilo, če bi se vsakdo odločil moliti posebno za enega pogančka, da bi se dal krstiti. Kajti težave so velike. Res je, da radi poslušajo krščanski nauk, zelo radi hodijo v cerkev, ure in ure dolgo molijo, ko pa pride vprašanje, da bi se dali krstiti, pa se hudobec z vsemi močmi upira. Posebno starši se boje, da bi sin, ki stopi v krščansko vero, nič več ne častil prednikov, ne bi več izvrševal predpisanih obredov in ob smrti staršev ne bi počastil njihovega, srečo prinašajočega duha; maliki bi se maščevali in vsa nesreča bi prišla nanj in na vso družino.

Trd boj se bije za duše. Le z molitvijo in postom moremo premagati satana.

Mi tu sejemo, mnogo govorimo, priporočamo in poučujemo, vi pa tam v domovini v samoti presv. Reš. Telesa molite in rotite božje Srce, da naj se usmili in podeli milosti sv. krsta kar največ poganom.

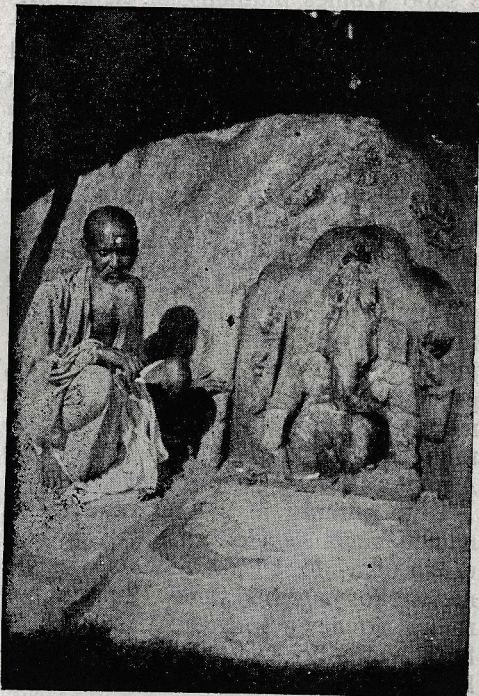
Še eno: molite tudi mnogo za misijonske poklice, kajti žetev je silno velika, a delavcev je mnogo premalo.

Iz Južne Indije se je oglasil naš mladi misijonar g. Bernik Pavle.

Zelo me veseli, da imate veliko zanimanje za misijone in da bi nekateri celo radi šli preko „velike luže“ v ta ali oni misijon. Vem, da bi bilo sedaj to zelo težko ali celo nemogoče, a prišel bo čas, ko se bodo tem skri-

tim misijonarjem izpolnile njihove želje. Mogoče bo kdo prišel celo sem v Indijo. Da bi le prišel, preden jaz pozabim milo slovenščino...

Mogoče vas zanima, kaj počenjam tukaj v Indiji. Prva štiri leta sem preživel v našem študentatu v Tirupatturju, deloma kot študent in deloma kot asistent. Lansko leto so me pa poslali sem na Poonamallee (izgovori: Punamali) v nadškofijsko semenišče za nadškofijo Madras, ki je poverjena salezijancem. Tukaj imamo kakih 20 semeniščnikov, od katerih jih je šest že v prvem letniku bogoslovja, šest v modroslovju, drugi pa v pripravljalnem tečaju. Generalni vikar iz Madrasa je obenem ravnatelj semenišča. Svoj čas je bil ta gospod v Shil-

Hindujec časti boginjo Ganeš.

longu ravnatelj našega pokojnega g. Mlekuša, o katerem ste že gotovo kaj slišali, saj je pred leti veliko pisal v naš Salezijanski vestnik. Sedaj bo že sedem let, odkar je ta zelo goreči slovenski misijonar umrl na nekem misijonskem potovanju.

Poleg g. ravnatelja je tu v semenišču še drug duhovnik, po rodu Poljak. Je naš spovednik, hkrati pa poučuje v modroslovju in bogoslovju. Bil je več let na Radni in jo ima še vedno v najboljšem spominu. Kolikokrat se pogovarjava o tem **koščku** raja tam med Savo in Mirno!... V kratkem bo prišel sem še tretji duhovnik, profesor bogoslovja. Doma je iz Argentine, bogoslovje je študiral v Rimu in je bil več let na Kitajskem. Dva moja tovariša klerika sta Irca, sobrat pomočnik je pa pristen Indijec. Smo torej res iz vseh vetrov: sedem sobratov iz šest različnih narodnosti, pravo pravcato društvo narodov!

Drugi misijonarji nas salezijance glede tega občudujejo, kajti oni so porazdeljeni po različnih misijonih po narodnosti. Mi smo pa razkropljeni po vsej Indiji in po vseh drugih misijonih ne glede na narodnost, kateri pripadamo. To je v sedanjih razmerah še posebno koristno iz mnogo razlogov. Državnim oblastem se ni treba bati, da bi mi delali propagando za kako posebno državo, ko pripadamo vsem mogočim državam v Evropi, Aziji in Ameriki. Če se pa pripeti, da oblasti odpokličejo sobrate kake narodnosti in jih držijo pod nadzorstvom, mi salezijanci le tu pa tam izgubimo kakega misijonarja, medtem ko morajo nekateri drugi misijonarji svoj misijon zapreti, ker pripadajo vsi isti narodnosti in morajo vsi zapustiti njim dodeljeni misijon. To se je pripetilo med svetovno vojsko na mnogih krajih Indije. Mnogi misijoni so bili zaprti v veliko škodo misijonskemu delu. Tudi v tej vojski so bili odpoklicani v posebne tabore vsi Nemci in Italijani, a skoraj vsi misijonarji so se že povrnili na svoje delo.

Tu v Indiji še lepo v miru živimo.

Draginja sicer narašča kot povsod drugod, a to bolj zaradi slabe letine kakor pa zaradi vojske...

Priporočam se vam v molitev in vas najlepše pozdravljam v Srcu Jezusovem vdani

Bernik Pavel

Iz ekvadorskih pragozdov piše naš dobri znanec g. Dionizij Vrhovnik. Med drugim pravi tudi tole:

Po oni veliki nesreči (ko sta dva misijonarja utonila) je namesto duhovnika, ki je postal žrtev poklica, ostal tu pri nas g. Ferraris, ki je tistikrat prišel pridigovat duhovne vaje. Čudno je pri tem to, da kot ga je nepričakovano doletel misijonski poklic, tako si je tudi nenavadno hitro utrdil svoje močno razrahljano zdravje. Zavoljo bolehnosti smo mislili, da bo mogel vztrajati pri nas kvečjemu en mesec. Zdaj je pa minulo že več ko pol leta, pa je zdrav ko riba.

Zaradi vojske v Evropi smo morali delo pri gradnji cerkve Marije Pomočnice skoraj ustaviti. Prevzvišeni g. apostolski vikar nima več sredstev, pa tudi upanja, da bi se razmere kmalu izboljšale, ni veliko. Cerkev bo sicer kmalu pokrita, vendar pa manjka še precej pločevine, ker ni nosačev, ki jo prinašajo šest dni hoda daleč. S tem, da bo cerkev pokrita, pa še ni rečeno, da bo kmalu dovršena, kajti tu ni tako kakor v Evropi. Manjka še vsega: sten, stropa, tlaka itd...

Kar se mene tiče, je tu večidel vse pri starem. Zdi se mi, da sem že precej 'štorov' spravil iz macaške zemlje. Vendar še nisem pri kraju, zakaj še v vasi sami je precej gozda.

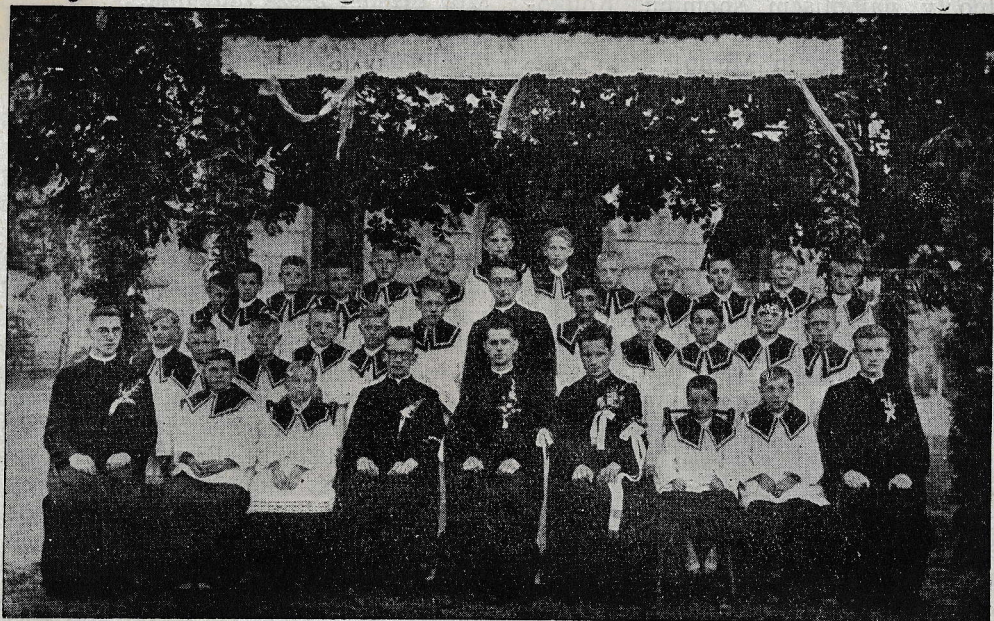
Ko človek pride v Macas, ga po dolgih dneh popotovanja po samih gozdovih prijetno iznenadi široka cesta z nasadi sladkorna trsa ob straneh. Med zelenjem banan in palm se skrivajo macaške hiše. Toda široka pota, ki križajo vas in ki jih je dala napraviti oblast, so vsa in edina macaška civilizacija. Če stopiš po vasi,

boš videl, da je še vsa vas na gosto zaraščena z ničvrednim tropskim grmovjem in drevjem, ki ni za drugo kot za drva, kvečjemu še za okras in zato, da pujske privezujejo... Le par izjem najdeš, da imajo okrog doma lepo počejeno in da se dá dostojno priti k hiši.

Macaške hiše so po večini narejene iz bambusa in pokrite s palmovim listjem. Le kakih deset hiš je zgrajenih iz desak. V hišah je temno in nepri-

ni posegla vmes oblast in jih primorala popraviti pota, so ta takšna, da peš skoraj ni mogoče priti do hiše. Treba je skakati s kamna na kamen, plaziti se po štorih, deblih in grmovju, če nočeš, da ostaneš v blatu.

Že osem let sem tukaj in nisem opazil, da bi kdo kaj počedil ali posekal okoli hiše in vsadil kakšno koristno sadno drevo. Kljub temu, da zemlje ne izrabijo, se zanjo vedno prepirajo. Če bi v misijonu sami ne ob-

Beltinci: Novomašniki med četo navdušenih ministrantov.

jazno, ker skoraj nobena hiša nima oken, pa četudi je bila šele včeraj narejena. Tu ali tam je videti včasi tudi kako klop ali mizo, ali kaj ko se jih nihče ne poslužuje, da bi za mizo sedel ali jedel. Celo najbolj napredni rajši sede na tleh okrog ognjišča, ki je sestavljeno iz nekaj kamnov, in tako jedo in se pogovarjajo.

Pa boste rekli: „No, to so pač divjaki!“ Ne, to so beli, potomci prvih Špancev, ki so prišli v Ameriko. Izmed 1500 macaških prebivalcev jih je vsaj tisoč belih in o teh govorim. So skrajno sovražni vsakemu napredku. Kjer

delovali zemlje, bi morali od lakote umreti, ker ti lenuhi še zase ne pridelajo. Po osmih letih sem pa le opazil majcen „napredek“. Kakšen? To, da so nekateri rekli našemu hlapcu: „Kako je to, da v misijonu sejete juko vedno na isto mesto in vendar obrodi? Ali zato, ker orjete? Pridi tudi k nam orat!“ — Koliko let bo še treba, da bo kdo res oral, ne vem. Vsekako bi tu bilo na mestu kako prosvetno društvo. A bi morali prej začeti pri Hivarcih, ker so bolj dovezetni za napredek kakor pa zanemarjeni belci.

Ko sta bila v Macasu g. Trampuž

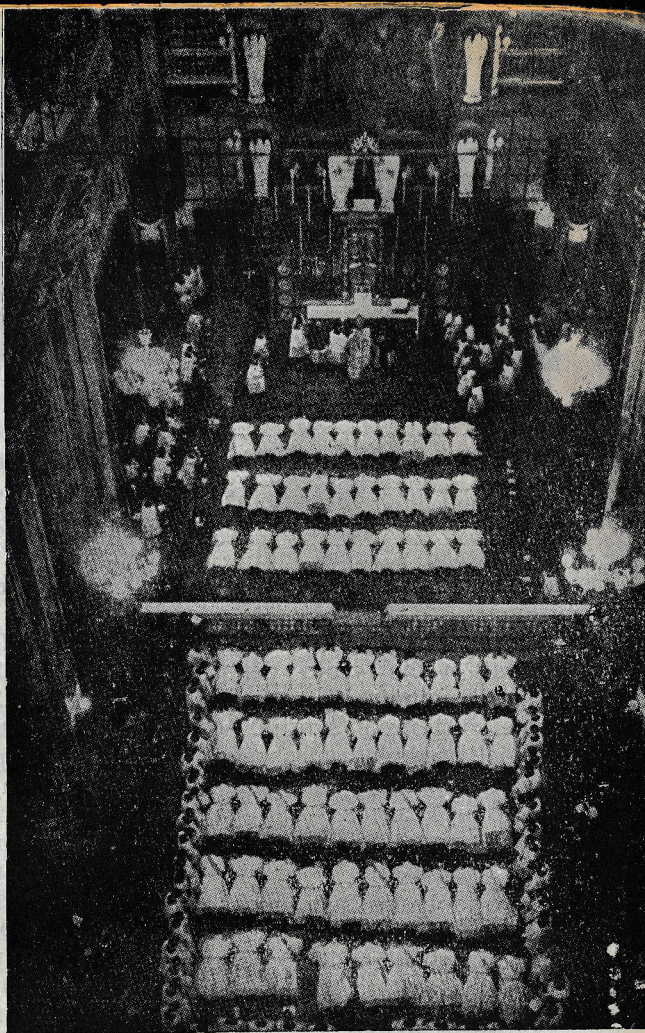
in za njim Ekvadorec g. Haro, je bilo še dokaj življenja v fantovskem društvu. Po njunem odhodu pa je polagoma vse ugasnilo. Tega je krivo pomanjkanje osebja, vedne spremembe in še kaj drugega. Tu je pač treba železne volje in velike delavnosti, če hoče kdo kaj dobrega storiti.

Kakšni so pa odnošaji med belimi Macaščani in Hivarci? Hivarcev se beli poslužujejo večinoma za delo. Nekateri jih imajo v vasi. Za plačilo jih oblačijo, seveda dokaj slabo, v šolo jih pa ne marajo pošiljati. Je pa nekaj izjem. Drugi jih imajo nastanjene na svojih njivah in jih celo v vas ne pustijo, ker se boje, da bi Hivarci ne prišli v stik z misijonarjem ali oblastjo, kar bi bilo zanje seveda 'velika škoda'. Vera je tem ljudem deveta briga. Tako so brezbrizni, da niti svojim otrokom nikoli ne zinejo o veri ali o Bogu.

To je katoliški Macas, tako katoliški, da ima na leto dvanajst procesij, če ne več. In vse te procesije so zelo dobro obiskane. So pa seveda tudi vzor nereda.

Ravno zaradi Hivarcev, ki jih imamo v misijonu samem nad 70, nas mnogi ali skoraj vsi Macaščani ostro sodijo in nas ne marajo podpirati. Zraven pa ne pomislijo, da če bi mi iz ljubezni do Hivarcev ne bili prišli sem, bi Macas bil še danes brez duhovnika. Dolžijo nas, da smo misijonarji Hivarce 'pokvarili' in da jim potuho dajemo. Suženjskega duha da smo se mi Evropeci navzeli? Suženjskega duha imajo pač v krvi Ekvadorci, beli in rdeči; le Hivarec ga nima in hoče biti svoboden. Potemtakem se razume, da pride včasih misijonar navzkriž celo z vojaškimi in civilnimi oblastmi.

Iz tega, kar sem povedal, boste lahko razumeli, da nam gre pri gradnji cerkve težko. Hivarci nam poma-

Turin: Dne 2. junija je bilo v baziliki Marije Pomočnice posvečenih 80 duhovnikov, od teh več ko 50 salezijancev. Veličasten pogled na mlade levite, ko leže molijo litanije vseh svetnikov.

gati dosti ne morejo, belim je pa, razen nekaj častnih izjem, deveta briga.

Pokojni g. Angel Rouby, ki je lansko leto utonil, je zelo želel, da bi se zraven našega misijona, ki je nekaka redukcija za Hivarce, naselili slovenski izseljenci. S svojim zgledom bi bili lahko tudi misijonarji. Tako Hivarci kakor belci — ti zadnji še posebno — bi imeli v njih zgled praktičnega krščanstva in resnega dela.

Molite zame in za naš misijon! Veliko misijonskih pozdravov vsem!

Dionizij Vrhovnik

PO SALEZIJANSKEM SVETU

Četrť ure z nadškofom Mathiasom

Lansko leto ob tem času se je salezijanec dr. Alojzij Mathias, nadškof v Madrasu v Južni Indiji — v njegovi škofiji deluje tudi mladi slovenski misijonar Bernik Pavle — odpravil na pot po Ameriki in Evropi. Hotel je nabrati večjo vsoto denarja, da bi zamašil najnujnejše potrebe svoje obširne misijonske škofije. V Lionu ga je ujel urednik francoskega Salezijanskega vestnika — nadškof Mathias je po rodu Francoz — in ga prosil za kratek pogovor. Takole nam popisuje to srečanje.

„Po dolgem času, monsignore, ste spet na Francoskem. Upam, da se boste kaj delj pomudili, kajne?”

„Na žalost, prav malo. Največ štiri dni. Pred petimi dnevi sem se izkrcal v Neaplju. Zdaj sem prišel iz Turina. V Lionu mislim ostati 36 ur, v Parizu pa 48. Šestega bom že spet v Turinu, osmega se bom vkrcal v Genovi in dvajsetega bom, če Bog da, že v Bombayu. Vidite, potujem tako rekoč z uro v roki. Po enoletni odsotnosti bi čimprej rad videl svoje ovčice.“

Ste zadovoljni s svojim potovanjem?”

„Sem in nisem. Okoliščine so mi bile zelo neugodne. Pomislite, 29. avgusta sem se vkrcal na angleški parnik in se odpeljal proti Ameriki. Sredi morja nas je ujela vojska. Potnikov se je kar nenadoma prišla velika verska gorečnost.“

Zdaj ste prispeli z Irskega, če se ne motim.“

„Tako je. V tej deželi so ljudje čudovito darežljivi in velikodušni. Clovek bi skoraj ne verjel. Dobri Irci bi dali vse, kar imajo, kadar vidijo, da je kdo v potrebi. Za Francijo mi je Irska največ dala.“

„In za Irsko, monsignore?”

„Združene države. Katoliška Cerkev je tam najmočnejša krščanska verska skupina, kakor pravijo onstran luže. Dva in dvajset milijonov trdno organiziranih katoličanov, ki imajo pogumne, mlade, podjetne voditelje, ki uporabljajo najmodernejša sredstva in so skoz in skoz pravi Amerikanci! Na žalost so pred leti, ko je bilo dolarjev ko pečká, ko je tudi v nedeljsko pušico pogosto zacingljaj kak dolar, duhovniki začeli na debelo zidati: cerkve, šole, farne domove, gledališča, kinodvorane, bolnišnice, vzgojne zavode itd, in vse to seveda po amerikansko, veliko, razkošno, udobno, »up to date«. Mnogi so se pri tem zadolžili. Banke so jim rade posojale. Potem pa je prišla stiska. In tako številne katoliške skupine zdihujejo pod težo ogromnih dolgov. Potemtakem je razumljivo, da je ameriška darežljivost do misijonarjev nekoliko popustila.“

„Pa vzlic temu so se Amerikanci postavili, kaj ne?”

„Pa še lepo. Ko sem odhajal iz Indije, sem upal, seveda nekoliko predrzno, da bom nabral kake štiri milijone.“

„In ste zbrali samo dva, kaj ne?”

„Ne, samo enega. Pa sem še lahko vesel, da sem toliko dobil. Saj veste, vojska je! In vojska je prizadela tudi

nevtralne države, nikjer ne puste radi denarja čez mejo.“

„Kakšne načrte imate sedaj?“

„Takoj ko se vrnem v Madras, bom začel zidati. Tiste tri milijone, k jih nimam, si bom moral sposoditi pri kakšni posojilnici in pri dobrih prijateljih naših ustanov.

To je najnujnejše.

Indija se čudovito hitro razvija. Madras, tretje največje mesto v ogromnem cesarstvu in prestolnica najbolj krščanske pokrajine v Indiji, je s svojimi 45.000 gorečimi katoličani poklicano, da prevzame odločilno vlogo v verskem prerodu velike indijske domovine, toda le pod pogojem, če med tamkajšnjo mladino vzgojimo izbrano četo borbenih in delavnih, pobožnih in izobraženih katoličanov. Danes, na žalost, saj veste, pa ta mladina, naše upanje in življenje, nima nobenega kotička, kjer naj bi v miru zbirala moči za delo, ki jo čaka, nima nobenega ognjišča, od koder naj bi izžarevala vsa katoliška delavnost. Najhujše pa je to, da so mnogi mladi ljudje zabredli

v znano protestantovsko Zvezo mladih kristjanov (Y. M. C. A.). Nič čudnega. Drugje niso našli nobenega zavetja in zabave, tu pa imajo vsega v izobilju. In Y. M. C. A. s svojimi gostišči, zabavišči, igrišči, knjižnicami, čitalnicami, predavalnicami, telovadnicami je zelo nevarna tekunica. Da odvrnemo nevarnost, je treba postaviti katoliške domove, katoliške zavode in katoliške zavetišča, v katerih bo naša mladina našla vzgojo, izobrazbo in zabavo. In jaz sem se namenil, da z božjo in Marijino pomočjo to tudi čimprej uredim.“

„Ekscelenca, želimo vam obilo sreče in blagoslova pri vašem prizadevanju.“

„Hvala! Pričakujem pa, da me boste tudi vi podprli, če ne z drugim, vsaj z gorečo molitvijo.“

Ko je to rekel, se je gospod nadškof, ki je še ves mladeniški in borben, ljubeznivo poslovil in se obrnil k svoji sestri, hčeri Marije Pomočnice, in k svoji nečakinji, ki sta mu hiteli pripravljati vse potrebno za odhod.

* * *

Don Bosko v diaspori

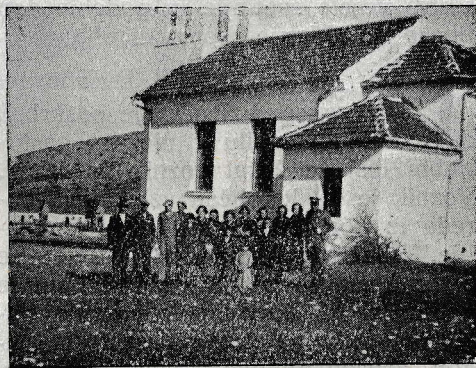
(Nadaljevanje)

Pri sestrah evharistikah v Devdeliji sem bil gost kar tri dni. Na veliki petek sem obiskoval katoliške družine; tudi več Slovencev je tu v službi pri orožnikih in v carinarnici. Nekaj otrok je želelo, da bi jih pripravil za prvo sv. obhajilo. Tako sem imel dovolj dela.

Na veliko soboto sem obhajal č. sestre po njihovem vzhodnem obredu. Sv. obhajilo prejemajo stoje. — Ob 8 je že prišel s svojimi otroki celo sam okrajni načelnik, ki je katoličan. Zanimal se je, kdaj bo prilika za sv. spoved. Katoličani rimskega obreda namreč v Devdeliji nimajo svoje cerkve, vsi prihajajo k sv. maši in k sv. zakramentom v grško-katoliško kapelo. Kapela je pod gostoljubno streho č. sester evharistik.

Kapela je posvečena sv. Jožefu; za

velikim križem na glavnem oltarju visi lepa slika sv. Jožefa, a pod njo napis v latinskem jeziku „Pojdite k Jožefu“. Notranjščina je popolnoma taka kakor v pravoslavni cerkvi; samo da tu vi-

Slovenski naseljenci v Dušanovcu

Katoličani v Karadordevcu

diš tudi naše svetnike: sv. Antona Pad., sv. Terezijo D. J., Srce Jezusovo itd. V sprejemni sobi pa visi tudi slika sv. očeta papeža Pija XII.

Popoldne je bilo spovedovanje. Prihajali so tako katoličani rimskega kakor grškega obreda. Proti večeru je bil blagoslov velikonočnih jedil. Razume se, da so jedila prinesli samo rimo-katoličani; „vzhodni“ slavijo namreč veliko noč po pravoslavnem koledarju.

Na veliko noč je bila sv. maša ob 8. Kapela se je napolnila do zadnjega kotička z „našimi“ in „vzhodnimi“. Kako so jim lica žarela ob božji besedi! Posebno prvoobhajancem! Med sv. daritvijo so se vsi obhajali po našem obredu! Z velikonočnimi čestitkami v ustih in z velikonočnim razpoloženjem v srcih smo se poslavljali po službi božji. Kako so bile čč. sestre vesele svetinje in podobice don Boska in Marije Pomočnice!

V Dušanovac.

Prijazni gospod Senčar je poskrbel, da me je po kosilu v njegovi gostoljubni hiši že čakal voznik z „čezo“. Voznik je bil katoličan vzhodnega obreda iz Bogdancev, vasi blizu Devdellije. Bila sva na poti v Dušanovac blizu Dojranskega jezera. Pot naju je vodila skozi Bogdance. Tu sem pozdravil dušnega pastirja grko-katolikov, obiskal njihovo cerkev. Moj Bog, sem si mislil, saj še v misijonih nimaš bolj revne hiše božje.

Po ulicah vse polno mladine! Samo don Bosko mora med nje! S „čeze“ delim don Boska „s piko na nosu“ in podobice; vsi se gnetejo, a konj potegne in samo še mahanje rok v pozdrav in slovo! Glava mi je postala težka od resnih misli: Da je tu don Boskov oratorij!

Po tri urni vožnji čez drn in strn, čez potoke in reke brez mostov smo bili na cilju. Hiše se belijo ob široki cesti, na koncu vasi pa kraljuje katoliški hram božji.

V Dušanovcu je bilo še pred nekaj leti okrog 30 katoliških slovenskih družin. Pokojni svetniški škof dr. Gnido-vec je tem primorskim naseljencem sezidal lepo cerkev posvečeno sv. Petru in Pavlu. A niso bili zadovoljni z zemljo; izselili so se. Danes so še samo štiri katoliške hiše s cerkvijo; a še ti mislijo oditi.

K službi božji na velikonočni ponedeljek so prišli tudi katoličani z Dojranskega jezera.

V mraku še en pozdrav na visoko Belasico, ki se kot straža mogočno dviga nad vasjo, in tovorni avto odpelje nepričakovanega gosta v Valandovo, kamor smo prispeli že v temi. Pod streho sem bil pri Slovencu, komadirju orožniške postaje. Drugi dan po sv. maši sem si razgledal okolico. Opoldne pa že z avtobusom na zadnjo postajo mojega sporeda, v

Karadordevac.

Velika vas je to; ima tudi veliko pravoslavno cerkev. A katoličanov je samo 5 družin. Obiskal sem jih; za spomin so dobili tudi Marijo Pomočnico in don Boska. Prenočil sem pri dobri mami Ani, ki je res čisto materinsko skrbela za svojega gosta. Mož je pravoslaven, a ona je katoličanka vzhodnega obreda. Tudi pokojni svetniški škof je prenočeval pri njej. Bil sem torej izredno počaščen, ker sem se odpočil v postelji, v kateri je spal svetnik.

Že zgodaj zjutraj so prišli verniki na sv. spoved. V sobi sem pripravil vse potrebno za sv. daritev. Za oltar

je služila seveda navadna miza. Kakor prvi kristjani smo bili zbrani v privatni hiši „pri lomljenju kruha“. Ob slovesu je tudi tu ostala slika Marije Pomočnice in sv. Janeza Boska. Kako so bili veseli, da smo se še slikali. „Misijonski kovčeg“ je neki mladenič odnesel na postajo v Strumico, a sam sem s kolesom odbrzel naprej. Ko sem bil zopet na vlakcu, so me prešinjali menda isti občutki kot sv. Pa-

vla, ko se je vračal s svojega prvega apostolskega potovanja. V duhu sem še enkrat obšel vse kraje, kjer sem preživel letošnjo veliko noč; prosil sem sv. Janeza Boska in Marijo Pom., da bi že skoraj napočil tisti srečni dan, ko bomo zopet vsi eno, kot smo bili do začetka drugega tisočletja. K temu naj bi pripomogel tudi don Bosko po svojih sinovih.

Franc Skuhala.

Romarji

Obiski romarjev so se letošnje leto zelo poživili. V zadnjih mescih skoraj ni bilo dneva, da ne bi en, včasih tudi dva ali trije avtobusi, polni romarjev, pridrdrali na Rakovnik. Največ je bilo takih, ki so se peljali na Brezje ali z Brezij in so potoma počastili rakovniško Marijo in opravili svoje pobožnosti. Na ta način so obenem obiskali dve božje poti. Pri tem se pa na Rakovniku čez dalje bolj čuti potreba romarskega doma kjer bi se romarji lahko okrepčali in se odpočili. Polagoma bo tudi to

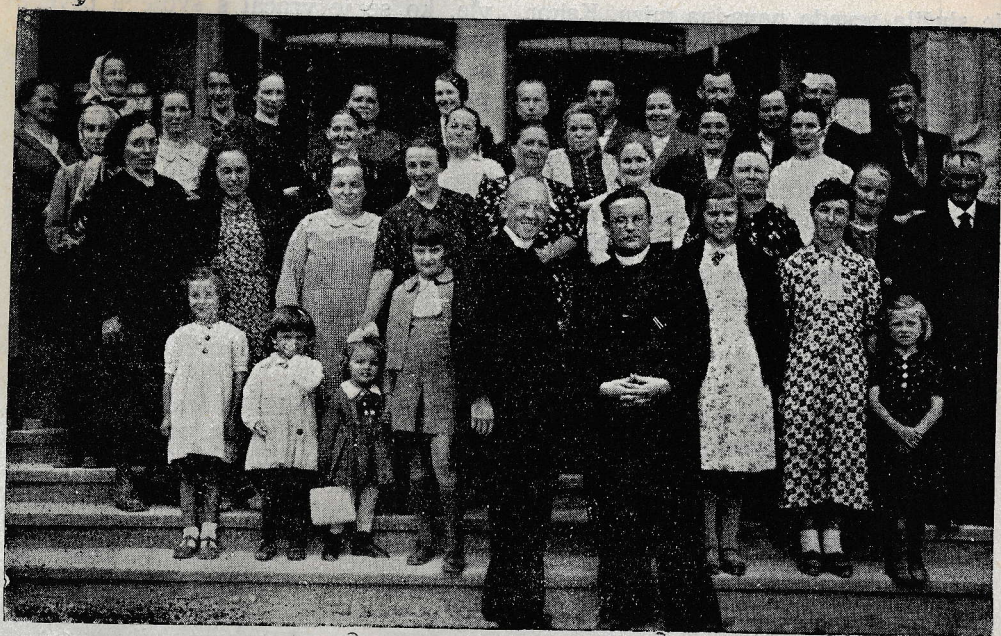
Romarji od Sv. Jurija ob Taboru pri Mariji Pomočnici na Rakovniku.

Trojna nova maša

Beltinska župnija, ki je druga največja v Prekmurju, saj ima nad 8000 duš, je doživela 28. julija nenavaden praznik: kar trije salezijanski novomašniki iz iste vasi so hkrati darovali

svojo novo mašo. Vsa fara, zlasti pa Lipovci rojstna vas gospodov novomašnikov, se je vneto pripravila na to izredno slovesnost.

Že v soboto zvečer je velika mno-

Tudi iz Žalca in iz Ponikve so priromali k Mariji na Rakovnik.

žica ljudi kljub slabemu vremenu navdušeno sprejela svoje novomašnike pri lipovski kapeli. Posebno šolska mladina jih je pristrčno in navdušeno pozdravila v zbornem nastopu. Po blagoslovu v kapeli so novomašniki v spremstvu svojcev odšli na svoje rojstne domove, ki so pa bili to pot res po knežje okrašeni. Le tisti, kdor je videl množino teh res umetniško izdelanih kron iz pšeničnega klasja in raznobarvnega papirja, množino raznih obeskov, vencev in drugih okraskov, lahko vsaj nekoliko slutí, koliko ljubezni, koliko truda in žrtev so vložili vaščani, zlasti dekleta in fantje, v vse to okrasje.

Nismo si še dodobra ogledali teh okrašenih „ut“, ko zaslišimo veselo vzklikanje mladine, pomešano z zvoki treh godb: po temni vasi se privali svetla reka pisanih lampijonov med nepopisnim navdušenjem prebivalstva, ki kaj takega v svoji vasi še nikoli ni doživelo. Vsa ta množica se ustavi za nekaj časa pri domovih posameznih novomašnikov, da jih ponovno pozdravi z besedo in petjem in godbo,

da jim vošči lahko noč pred najlepšim njihovim dnevom...

Drugo jutro so se zopet zbrale množice ljudi pri rojstnih hišah novomašnikov, da bi prisostvovale ganljivemu slovesu novomašnikov od doma in od domače vasi. Zatem se je razvila dolga procesija otrok, mož, kolesarjev, beloblečenih deklic, ministrantov, duhovščine z novomašniki, sorodnikov, gostov in drugih ljudi. Pri prvih beltinskih hišah je sprejela novomašnike Marijina družba v svoji značilni belini in večtisočglava množica v skoraj kilometer dolgem špalirju in jih s svetim spoštovanjem spremljala do cerkve. Pri glavnem vhodu v cerkev je 40 ministrantov v zborni deklamaciji novim maziljencem Gospodovim izročilo novomašniške križe: s križem v roki in ne s cvetjem naj pristopijo k svoji prvi daritvi! Nato pa je iz tisoč grl v cerkvi in zunaj cerkve zagrmela večnolepa „Novomašnik bod' pozdravljen“.

Po pesmi „Pridi, Sveti Duh“ je stopil na prižnico salezijanski župni upravitelj iz Uroševca, prečastiti go-

spod Jožef Radoha, ki je v lepih besedah orisal pot naših novomašnikov prav od začetka njihovih študij v tujini do njihovega posvečenja v Ljubljani, pot velikih žrtev, bojev in zmag; orisal je trud Salezijanske družbe, ki je novomašnike popolnoma oskrbovala z veliko ljubeznijo že od začetka njihovih gimnazijskih študij. Podal pa jim je tudi spodbudnih smernic za njihovo bodočo sila odgovorno življenje. Po pridigi so pristopili novomašniki vsak k svojemu oltarju: pri glavnem oltarju sv. Ladislava je pel slovesno sv. mašo gospod Jakob Avguštin, pri Marijinem oltarju v grofovski kapeli je bral tiho sv. mašo gospod Geld Karel, zunaj cerkve pa je ljudstvo pobožno sledilo presv. daritvi gospoda Sraka Vinka.

Zvočnik je lepo prenašal pridigo in petje iz cerkve. Tako je vsa večtisočglava množica v cerkvi in zunaj cerkve navdušeno in pobožno prepevala, da se je slišalo daleč naokoli. Kdor je slišal to enotno petje, je moral biti ganjen v dno duše: tako more pre-

pevati samo narod, ki je poln globoke vere. Kaj takega je slišati le redkokdaj in še to samo v Prekmurju — domovini ljudskega petja!

Po sv. mašah so podelili vsi novomašniki svoj blagoslov duhovščini, sorodnikom in nato skupno vsemu ljudstvu, nakar so se delile novomašne podobice, čeprav na štirih krajih istočasno, vendar nad eno uro. Tako se je procesija proti rojstni vasi novomašnikov razporedila šele proti drugi uri popoldne. Na domovih novomašnikov se je potem razvilo med povabljenimi svati pristrčno, domače, res salezijansko veselje, ki ga je za kako uro prekinil blagoslov s petimi litanijami v vaški kapeli.

Drugi dan so novomašniki darovali sv. maše v domači kapeli in delili svojim sorojakom novomašne spomine. Tudi tem sv. mašam je prisostvovalo veliko ljudi ne samo iz domače vasi, temveč tudi iz sosednjih vasi.

Kdor je bil navzoč pri tem izrednem prazniku, je odšel na dom z neizbrisnimi vtisi. Med ljudstvom se bo še

Beltinci: Novomašniki s svojim pridigarjem g. Jožefom Radoho.

dolgo s spoštovanjem govorilo o teh nepozabnih trenutkih in to bo obrodilo mnogo dobrega sadu, zlasti med mladino.

Zares presrečni sorodniki novomašnikov, ki jih je Bog tako odlikoval, presrečna lipovska vas, ki je doživela tako veselje (4 novomašniki v enem letu!), presrečna fara beltinska, ki ima letos ne samo te tri, temveč kar 11 novomašnikov: sedem jih je že, oziroma jih še bo darovalo sv. maše v farni cerkvi, štirje pa v misijonskih deželah! Najbolj srečna pa naša Salezijanska družba, ki ima v enem letu v eni fari kar 10 novomašnikov (vseh

salezijanskih mašnikov iz beltinske fаре v zadnjih 12 letih je 16, kar je gotovo vpliv naših zavodov v Veržaju in Murski Soboti)! Kolik božji blagoslov, za sorodnike, za vas, za vso faro, za Salezijansko družbo, zlasti za njene sotrudnike in sotrudnice, ki so pomagali vzgojiti tako lepo število novomašnikov! Kolik blagoslov za gospoda Radoha, ki je te novomašnike še kot mlade fante napotil v naše zavode in jim tako pripomogel do najvišje časti! Bog plačaj njemu in Bog plačaj vsem, ki ste nas podpirali in nas še podpirate, da lahko vzgojimo toliko duhovniških poklicev!

Od tu in tam

Deset let je minulo, odkar sta bila v Šiu Čau na Kitajskem zverinsko umorjena misijonarja, škof Alojzij Versiglia in Kalist Caravario. Ob desetletnici njegovega mučeništva so se ju mnogokje slovesno spominjali, zlasti v apostolskem vikariatu v Šiu Čau, v Oratoriju v Turinu in v rojstnem mestu škofa Versiglia v Oliva Gessi. Proces ali razprava, da bi bila oklicana za blažena, ugodno napreduje.

Na Filipinskih otokih je že 18 let za apostolskega delegata salezijanec nadškof Viljem Piani. V tem času se je v tej pretežno katoliški deželi versko življenje zelo poglobilo. Ob njegovem prihodu je bilo sedem škofij, danes jih je štirinajst in dve apostolski prefekturi. Tudi število duhovnikov se je skoraj podvojilo. V tem času se je naselilo v deželi tudi mnogo redovnih družb, ki s svojim apostolskim delom zelo blagodejno vplivajo na rast krščanskega življenja med ljudstvom.

Pomnožimo molitve! Hudi časi se zgrinjajo tudi nad Salezijansko družbo. Vrhovni predstojnik pravi v svoji zadnji okrožnici, da se mu godi kot nesrečnemu Jobu. Druga za drugo prihajajo žalostne novice z vseh strani. Na stotine cvetočih salezijanskih ustanov, ki so stale toliko truda in žrtev, je bilo kruto uničenih. Na tisoče sobratov je brez strehe, hrane, obleke in pomoči. Razpršeni tavajo po svetu. Mnoge je pobrala prezgodnja smrt. Le pomislimo na to, kar se je zgodilo in se še godi na Poljskem, v Belgiji,

v severni Franciji, v Litvi... Hkrati s tem razdejanjem pa nujno usihajo vreli novih poklicev, od katerih je odvisna vsa prihodnost Salezijanske družbe. Zato je vrhovni predstojnik v omenjeni okrožnici naročil, naj se po vseh salezijanskih zavodih opravljajo posebne molitve za vse trpeče ude velike don Boskove družine, ki so jih prizadeli sedanji hudi časi. Pozivljemo tudi vse sotrudnike in prijatelje salezijanskih ustanov, naj se združijo z nami v goreči molitvi po namenih vrhovnega predstojnika.

Katoličani v Mehiki se zopet gibljejo. — Po dolgih letih stiske in preganjanja prihajajo z Mehike končno lepše novice. Po najnovejši statistiki imajo verska društva mehiške mladine že 1.300.000 udov. Iz med teh je 500.000 vpisanih v apostolat molitve, 500.000 med evharistične križarje, ostali pa pripadajo raznim drugim verskim društvom. Tudi redovi in redovne družbe so oživele. Mnogi salezijanci, ki so na pritisk vlade morali vse pustiti in iti, se zdaj vračajo na delo in odpirajo nove zavode. Mnogi duhovniki, tako svetni kakor redovni, so po številnih mestih začeli redno opravljati svojo dušnopastirsko službo.

Velik uspeh salezijanskega misijonarja. — Salezijanski misijonar in znanstvenik profesor De Agostini se je s podporo argentinske in čilske vlade odpravil na znanstveno potovanje v Patagonske Kordiljere, ki so bile dosihmal še neraziskane. Njegovo potovanje je imelo velik uspeh. Prof. De Agostini je

preiskal te kraje v dolžini 400 km. Pri tem je dognal, da so Kordiljere tam pokrite večidel z velikanskimi ledeniki. Zbral je dragocene podatke o ondotnem podnebj, rastlinstvu in živalstvu. Nje-

govo potovanje pa utegne imeti tudi velik gospodarski pomen. Odkril je namreč velikanski slap, katerega vodne sile bi zadostovale za elektrifikacijo vse južne Argentine.

Urška Marn iz Dobrunj piše: „Že več let sem bolehal na želodcu. Lani mesca decembra so postale bolečine tako hude, da nisem mogla več opravljati službe. Šla sem k zdravniku in je ugotovil, da imam v želodcu veliko rano. Nato sem šla k več drugim zdravnikom in vsi so rekli, da ni nobenih zdravil razen operacije. Te sem se bala, ker sem slabega srca. Kaj mi je bilo storiti? Zdelo se mi je, da sem obsojena na smrt. V tem me je obiskala prijateljica in mi svetovala, naj se obrnem do škofa Barage. Storila sem, a bolezen ni odnehala. Vsa potrta sem premišljevala, kaj mi je storiti. Neki glas mi pravi: »Obrni se k Mariji!« Začela sem moliti in z menoj tovarišica k Mariji Pomočnici, sv. Janezu Bosku in sv. Tereziki in zdaj moram reči: Hvala Bogu, bolezen se je izboljšala. Dne 2. aprila sem spet stopila v službo. Izrekam na tem mestu tisočkratno zahvalo in kličem: »Marija je res pomočnica, zaupajmo vanjo!« V zahvalo pošiljam majhen dar.“

Frančiška Ilnikar iz Mirne peči sporoča: „Začela me je boleti noga. V kolenu mi je tako otekla, da se niti opreti nisem mogla nanjo. Z zaupanjem sem se zatekla k Mariji Pomočnici in sv. Janezu Bosku in bila sem uslišana. V nekaj dneh se mi je obrnilo na bolje. Zdaj skoraj ne čutim več bolečin. O Marija in sv. Janez Bosko, prisrčna vama hvala!“

Nt. Franjo iz Maribora piše: „Imel sem kritično vojaško zadevo. Zatekel sem se k Mariji Pomočnici na Rakovnik. V zahvalo sem ji obljubil nekaj sv. maš in javno zahvalo v Salez. vestniku, ako me bo uslišala. Zadeva se je končala

tako, kakor sem želel, česar bi brez Marijine pomoči nikakor ne bil dosegel. Srčno se zahvaljujem Mariji Pomočnici za izkazano mi pomoč in se še naprej priporočam. Prilagam zahvalni dar.“

N. N. iz Tržiča: „Zelo so me bolele oči in s strahom sem pričakovala popolnega oslepenja. Tudi zdravnik mi ni nič pomagal. Z zaupanjem sem se obrnila do Marije Pomočnice in sv. Janeza Boska in res se mi je zdravje znatnoboljšalo. Tisočera vama hvala, o Marija Pomočnica in sv. Janez Bosko, za uslišano prošnjo. Pomagajta mi še naprej in ozdravita še mojega sina.“

Ela G. iz Rogaške Slatine: „Obljubila sem, da se javno zahvalim Mariji Pomočnici in sv. Janezu Bosku, ki sta me že velikokrat uslišala. Zdaj, ko sem bila v zelo težkem položaju, sem se spet zatekla k naši predobri Mariji in sv. Janezu Bosku in spet sem bila uslišana. Prisrčna jima hvala! Pošiljam obljubljeni dar.“

„Že dolgo se pripravljam, da Vam sporočim, kako je z mojo mamo, ki so tako nevarno zboleli že mesca februarja. Ker so stari že 80 let, je zdravnik spoznal, da jim hoče odpovedati srce. Tudi obe nogi so imeli močno zatekli. Niso mogli več dihati in ne jesti. Več noči smo pričakovali smrti. Edino upanje smo stavili v Marijo Pomočnico. Mesca februarja sem Vam poslala za sv. mašo in devetdnevniico. Nekaj dni jim je bilo še jako hudo. Po devetih dneh pa se je začelo obračati na bolje. Zdaj pa že kuhajo in opravljajo domača opravila. Tudi so bili že eno uro daleč pri sv. maši. V avgustu so imeli 60 letnico svoje poroke, katere

smo se vsi otroci zelo veselili. Vseh otrok nas je bilo 19, zdaj nas je samo še deset živih. — Ker mnogi vidijo v ozdravljenju matere čudež, zato se spet priporočata dve osebi, ki sta nevarno bolni. Opravljajte, prosim, devetdnevničo“... — *Josipina Pihlar*, Zerovinci.

Mariji Pomočnici izrekajo toplo zahvalo: *Filipič Ana* iz Male Nedelje: „Pred kratkim me je Marija rešila strašne smrti; bodi ji tisočera zahvala!“ — *Elizabeta Jančarič*: „Zahvaljujem se Mariji Pomočnici za srečen uspeh šolskega leta.“ — *Peternel Marjana* iz Brebovnice: „Prisrčno se zahvaljujem Mariji Pomočnici in sv. Janezu Bosku za odličen izpit mojega sina Ladislava.“ *Rozman Marija* iz Bevk: „Ker mi je zdravnik po dolgem zdravljenju svetoval kot edino sredstvo operacijo, sem se z velikim zaupanjem zatekla k tisti, ki vsakemu pomaga, kdor se z živo vero in zaupanjem obrne do nje. Srečno sem prestala operacijo in ozdravela.“ — *Turnšek Beti* iz Krškega: „Bila sem zelo bolna na vratu. Zatekla sem se k Mariji Pomočnici na Rakovnik in Mali sv. Tereziji. Bolezen se mi je v par dneh zelo izboljšala. Pošiljam v zahvalo din 100.“ — *Vrtaič Angela* iz Grčevja: „Imela sem trebušnega raka. Dne 15. aprila 1939. sem morala iti na operacijo. Zatekla sem se k Mariji Pomočnici, sv. Janezu Bosku in sv. Tereziki. Bila sem uslišana. Tisočera hvala!“ — *Erjavec Frančiška* v Višnji gori: „Prosila sem za sina za srečen izpit in bila uslišana. Zato se iskreno zahvaljujem Mariji Pomočnici, sv. Janezu Bosku in sv. Tereziki.“ — *Kračun Marica* iz Konjic: „Bila sem hudo bolna in in tudi v drugih stiskah. Zatekla sem se k Mariji Pomočnici, sv. Janezu Bosku in sv. Tereziki. Za uslišanje prošnje se toplo zahvaljujem.“ — *Jelenc Frančiška* iz Vel. Lašč: „Dolgujem zahvalo in dar Mariji Pomočnici, sv. Janezu Bosku in Tereziji Ledohovski za pomoč v važni zadevi in večkratno uslišanje in pošiljam v zahvalni dar 100 dinarjev.“ — *Cetinski Helena* iz Jesenvrta: „Bolna v bolnici sem prosila Marijo in me je uslišala.“ — *Kalovšek Veronika* iz Čemšenika: „V trpljenju in boleznih sem se mnogokrat za-

tekala k Mariji Pomočnici, sv. Janezu Bosku in sv. Tereziki in bila sem uslišana, zato se iz srca zahvaljujem. Danes se z velikim zaupanjem spet zatekam k njim in prosim za ozdravljenje glave in žolčnih kamnov. Marija, ki nikogar ne zapustiš, ne zavrzi me.“ — *Lovrenčič Franc* iz Kamnika se zahvaljuje za ozdravljenje, *Repnik A.* za ozdravljenje hčerke, *Požar Ivana* iz Lajevca za zadobljeno zdravje. — *L. G. z Laz*: „Prisrčno se zahvaljujem za uslišano prošnjo in prilagam v zahvalo 50 din.“ — *I. V. z Viča*: „Bila sem v velikih dušnih in telesnih težavah. Začela sem moliti devetdnevno k Pomočnici kristjanov. Preden sem jo skončala, sem bila uslišana. Bodi ji tisočera hvala!“ — *C. M. iz Komende*: „Zahvaljujem se Mariji Pomočnici, sv. Tereziki in sv. Janezu Bosku za ozdravljenje bolne matere.“ — *Neimenovana iz Komende*: „Zahvaljujem se za ozdravljenje bolne noge in za zdravje na očeh.“ — *N. N. iz Borec* se zahvaljuje za več prejetih milosti; *Eva Sernel* z Blok za zdravje; *Sraka Matija* iz Bratonec za prejeto dobroto (dar din 100); *Š. F. iz Sl. Konjic* za prejeto milost (za Mar. sklad din 125); *Neimenovana* od Sv. Jurja za prejeto milost; *F. J. z Radne* za pomoč v vojaških zadevah; *N. N. iz Pakraca* za dober uspeh pri izpitih.

Nadalje se zahvaljujejo in pošiljajo zahvalne darove: *Kovačič Marija* iz Preseke za uslišane prošnje; *Demšar Marija* iz Rudna za ozdravljenje brez operacije; *Štrban Franc* in *Katarina* za rešitev iz preteče nevarnosti; *Fistravič Marija* iz Koga za dobljeno zdravje; *Družina Benk* za uslišanje v veliki stiski; *P. N. iz Sromelj* za nepričakovano hitro ozdravljenje vnetja v glavi; *S. R. iz Ljubljane* za ozdravljenje brez posledic v kolenu zlomljene noge; *M. K. iz Bevk* za večkratno uslišanje; *M. Š. iz Ribnice* za pomoč in srečno uspešno družinsko zadevo; *Arnšek Ana* iz Sevnice za prejete dobrote; *P. Terezija* iz Krtine za zdravje; *J. F. iz M. Sobote* za pomoč pri izpitih; *Rehar Anton* z Radne za številne milosti v preteklem šolskem letu in za veliko pomoč pri izpitih.

SALEZIJANSKI VESTNIK izhaja vsak mesec. Letno stane 10 din (za inozemstvo 16 din). Izdaja: Salezijanski inspektorat na Rakovniku v Ljubljani. Tiska sal. tiskarna, Rakovnik - Ljubljana. Predstavnik lastnika in tiskarne: dr. Jože Valjavec. Urednik: Tone Vode.

Sotrudniki! Sotrudnice!

Vsi svetniki so bili častilci Marije Device. Med temi se je posebno odlikoval sv. Janez Bosko. Zdi se, da ga je Bog poklical prav zato, da je za te težke čase, ko svet tako zelo potrebuje nebeške pomoči, zbudil ljubezen in zaupanje do tiste, ki ji je sv. Cerkve nadela časten naslov »Pomočnica kristjanov«. Marija sama, ki je mati človeštva in se je tolikokrat prikazala don Bosku, mu je priporočala, naj širi njeno češčenje pod naslovom »Pomočnica kristjanov«. V sanjah mu je pokazala veliko svetišče in mu rekla: „Tu je moj dom, odtod moja slava.“ To svetišče je po naročilu Marije Device zgradil v Turinu in je res pravi Marijin dom, od koder so šli salezijanci po svetu in so povsod, kamor so prišli, širili češčenje Pomočnice kristjanov. Kamor so prišli, povsod so postavili Mariji če ne svetišče, pa vsaj oltar in povsod oznanjajo Marijino moč in dobroto in vabijo ljudi, da bi častili Marijo. To je duh sv. Janeza Boska in duh Salezijanske družbe.

Don Bosko je želel, da ta duh prepoji ne le salezijance, ampak tudi salezijanske sotrudnike in sotrudnice, ki so člani iste družine, in je pogosto priporočal: „Sotrudniki in sotrudnice, skrbite, da boste z vsem srcem častili Pomočnico kristjanov in širili njeno češčenje.“ Ta želja in to priporočilo ni ostalo neplodno. Kjer so goreči salezijanski sotrudniki in sotrudnice, tam se kmalu čuti dvig Marijinega češčenja. V cerkvah njihovih župnij zavzema oltar ali vsaj podoba Marije Device častno mesto in je vedno v praznični obleki, posebno pa o Marijinih praznikih. Sotrudniki in sotrudnice skrbе za to krašenje in se ne boje ne dela ne stroškov, samo da bi dvigali in širili Marijino češčenje.

Češčenje Marije Pom. kristjanov je tako tesno združeno s salezijanskim sotrudništvom, da si je sv. Janez Bosko upal reči: „Gorečnost salez. sotrudnikov je odvisna od ljubezni do Marije Pomočnice kristjanov.“ To vidimo tudi pri nas.

Sotrudniki! Sotrudnice! Časi so žalostni in težki. Bolj ko kdaj potrebujemo Pomočnico kristjanov. Ljubite jo kot mater, častite kot kraljico, širite njeno češčenje in z vsem zaupanjem se obračajte k njej, saj je Pomočnica kristjanov.

Nove knjige!

Ptujska gora. Opisal Francè Stelè. Izdal Župni urad na Ptujski gori. Natisnila Mohorjeva tiskarna v Celju. Knjiga stane vezana 20 din, broširana 12 din. Umetnostni zgodovinar dr. Fr. Stelè nam je na kratkih 130 straneh izčrpno popisal znamenito slovensko Marijino božjo pot na Ptujski gori. Knjižica je namenjena, kakor sam pravi v uvodu, „romarjem, ki prihajajo na goro častit Marijo, in turistom, ki jo na svoji haloški poti obiščejo“. Temu primerno je tudi razdelil poglavja v katerih popisuje položaj, dohode, kraj, cerkev, njeno zgodovino, arhitekturo, kiparske umetnine in razvoj božje poti. Vse je popisano preprosto, lahkoumljivo in s veliko ljubeznijo do lepote in vrednote naše slovenske domovine. Besedilo poživljuje številne slike. Priporočamo.

Posvečuj Gospodov dan. Knjižic št. 160. Zopet eno lepo in važno poglavje iz našega krščanskega življenja, ki je bilo potrebno temeljite razjasnitve in potrditve. Današnji ljudje vedno bolj pozabljajo, da niso sami od sebe, marveč da imajo vse od Boga ter da ga morajo zato častiti, kakor je sam zapovedal. Lahko rečemo, da niso ljudje še nikoli tako skrunili Gospodovih dni kakor jih danes. Zato pa jih tudi Bog tako tepe kot še nikoli... Knjižica „Posvečuj Gospodov dan“ nam na kratko, jedrnat in s številnimi zgledi razlaga in pojasnjuje katoliški nauk o praznovanju nedelje in zapovedanih praznikov. To praktično in prekoristno knjižico vsem kar najbolj priporočamo.

List o ljubezni. „Knjižic“ št. 161. Danes, ko ves svet gori v medsebojnem sovraštvu, nam je jasna in gorka beseda o ljubezni tako potrebna in dobrodošla kot še nikoli. Zlasti pa še, če nam je to besedo povedal in zapisal apostol ljubezni, sv. Janez Evangelist, ki je pri zadnji večerji slonel na Gospodovem Srcu. Vzemimo v roke to drobno knjižico in pijmo iz skrivnostnih studencev Zveličarjevih...

Praznovanje Marijinega rojstva na Rakovniku

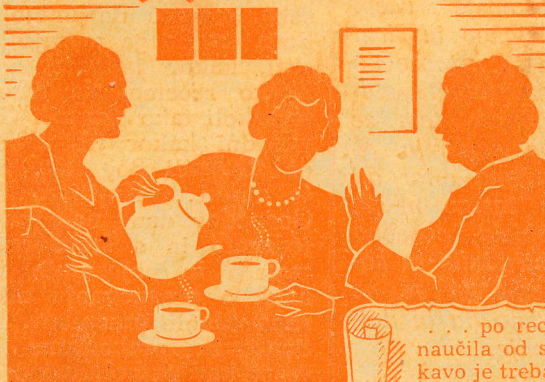
Dne 7. septembra: — Ob 7 zvečer kratka akademija pri lurški votlini, nato procesija z lučkami, po procesiji v svetišču govor, pete litanije, blagoslov.

Dne 8. septembra: — Ob 4 se začno sv. maše. Ob 5 govor in sv. maša pred Najsvetejšim za sotrudištvo. Nato se vrste sv. maše do desetih, deloma z govorom, deloma brez govora. Ob 10 slovesna sv. maša z govorom. Po sv. maši shod sotrudištva pri lurški votlini.

Popoldne ob pol 4 govor v svetišču, po govoru velika prošnja procesija ljubljanskih in okoliških otrok od 6. — 15. leta, ki jo bo vodil prevzv. g. škof. Po procesiji bo na srednjem dvorišču kratek škofov govor za otroke, nato molitev za mir in blagoslov z Najsvetejšim.

Vabimo k obilni udeležbi.

Tradicija jamči za kakovost!

... po receptu, ki sem se ga naučila od svoje matere: Žitno kavo je treba pristaviti v hladni vodi; toda najvažneje je, da vzamemo za kuhanje originalno Kneippovo sladno kavo, ker vsebuje v vsakem zrnju sladni sladkor, ki daje kavi prijeten okus.

Kneippova
SLADNA KAVA

Ako je naslovnik umrl ali spremenil bivališče, vrnite list na:
VODSTVO SALEZ. SOTRUDSTVA, RAKOVNIK LJUBLJANA 8